
Biró Zsombor Aurél

VISSZATÉRŐ ÁLMOM, HOGY APÁM VÁLLÁN ÉBREDEK

Rögtön a tábor után odaszokom hozzá a kollégiumba. Nyílt kártyákkal játszik, semmi taktikázás, kinézett magának, és meg akar szerzeni, már az első budapesti randikon megkérdezi, hogy nem alszom-e nála, aztán hajnalban elmondja, hogy van neki most alakulóban egy pasija, de ha én is komolyan gondolom, letörli a Tindert, és ezután még a red flagjeiből is megvillant egyet, *azt akarom, hogy olyan legyél, amilyennek elképzelek, de csak addig fogsz kelleni, amíg olyanná nem válsz.* Annyira betalál ez a mondat, hogy még napokig nem lehet kikergetni az ágyából utána, a szobatársa hétfőtől péntekig nyomja az éjszakai műszakot, úgyhogy esténként miénk mind a tíz négyzetméter, csak a portással kell összebarátkozni, de Géza bá egy-egy üveg száraz fehér láttán rögtön elfelejti, hogy nem vagyok momés. Nyikorog abban a szobában minden a parkettától az emeletes ágyig, és szünet nélkül veretik a kétszáz BPM-es technót a szomszédban, de engem nem zavar az se, hogy hajnalban az ablak alatt szívják az utcaseprők a herbálos cigit, aludni én Sári mellett úgyse tudok. Ha néha van egy-egy csendesebb éjszaka, azt is átvirrasztom, mert égeti a bőrömet az érintése, mindegy, hogy a kezét fogom, vagy a lábunk ér össze a takaró alatt, nem bír kikapcsolni a testem, és ez később se változik, még öt év után is felriadok, amikor álmában beleszuszog a nyakamba.

Márpedig ő nem hajlandó magamra hagyni alvás közben se, neki a párkapcsolat tényleg nullahuszonnégyes kiskiflizést jelent, tapogatózva jön utánam az ágy szélére, vagy a nevemet mondogatja, amíg rá nem csúsztatom a tenyerem a hasára, ilyenkor tudom, hogy megint azzal a régi villamossal álmodik, fut a síneken valahol a négyes-hatos vonalán, és nem bír kilépni az úttestre, csak menekül a csikorogva közeledő szerelvény elől, s ha nem rázom fel időben, arra ébred, hogy utoléri a fény. Néha ő is felkelt engem, amikor verekszem álmomban, vagy a novelláim gyenge mondatait magyarázom apámnak, finoman dörzsölgeti a tarkóm, vagy benyúl a takaró alá, és végigsimít a combom belső részén. De előfordul, hogy beveszi a farkamat a

szájába, mert akkor szeret csak leszopni, ha nem vagyok ébren, az kell neki, hogy ösztönösen reagáljon a testem, máskülönben végig azon stresszel, vajon tényleg jó-e, amit a nyelvével csinál. Nem mintha megjátszanék előtte bármit is, tizenkilenc évesen fogalmam sincs, hogy miről szól a szex, szóval inkább meg se próbálom előadni, hogy képes vagyok megtalálni egyedül a csiklót, és azt is a Wikipédiáról derítem ki, hogy hogyan kell odacsapni rendszeren a G-pontnak. Szerencsére a saját testünkről is éppen csak annyit tudunk, amennyit a másikéről, centiről centire fedezzük fel egymást, együtt nézegetjük a kikötözős tutorialt meg a szopós cikkeket a Femina.hu-n, *öt huncut trükk, amibe belemeg a pasid*. Sári viszont nem tud csettintésre elérkezni, hiába bújom Redditen az r/cunnilingus-t, neki nem lesz rögtön három üvöltözős orgazmusa attól, hogy megérintem a farkammal, sőt, eleinte még azt az egyet is csak színleli a kedvemért. Legalább fél év, mire összerakjuk, hogy egy bekapcsolt kamerára van szüksége az ellazuláshoz, vagy arra, hogy valami nyilvános helyen rángassam le róla a bugyit, a H&M próbafülkéjében, az öltözőben a Palatinus strandon, a kollégiumi konyhában a mosatlankupac mellett. De ilyenkor tényleg elveszti a kontrollt, mintha feszítené a testét belülről valami, olyan merev lesz a lába meg a hasa, és a száját is be kell fogni, ha nem akarom, hogy mentőt hívjanak ránk, *tudod, az van*, magyarázza nekem egyszer, *hogy ha a képzeletemben figyel minket valaki, akkor tudok az ő tekintetére fókuszálni, és nem kell azon görcsöljek, hogy te mit látsz a testemből*.

Arról, hogy milyen is ez a test, sokáig tényleg csak fantáziálni tudok. Sári nem hajlandó levetkőzni előttem, inkább bezárkózik a vécébe, és tusolni is egyedül megy, az meg végképp szóba se jöhet, hogy világosban szexeljünk. A mellét kicsinek tartja, a hasát pedig nagynak, de az igazi gondok a puncijánál kezdődnek, *az a baj, tudod, hogy egy tankönyvi pina, az sajnos nem ilyen*. Lassan oldódnak benne a görcsök, még évekkel később is vaginaműtét-reklámokat dobál neki a Facebook, pedig időről időre sikerül benyúlnom a gondolatai közé, hogy kiszedjem onnan a félelmeket, de hiába ismételtetem neki legalább százféleképpen, hogy nálam ő az összes punciszépségversenyt megnyerné, szavakkal testproblémákat megoldani nem lehet, erre egész egyszerűen alkalmatlan a nyelv. Mondhatok én bármit, ő akkor is beköveti az összes diétázós influenszert TikTokon, és kipoztolja Redditre, hogy hosszú távon vajon számít-e egy férfinak a pina milyensége, de a válaszokat inkább nem másolom ide, pedig lehetne találni irodalmat abban a komment szekcióban is. Csak hát ez a bekezdés úgyis ki lesz húzva, *megmond-tam, hogy a puncimról nem írhatasz*, valami ilyesmit kapok majd a korrektúrá-

ba, *írd inkább a pigmenthibás farkadról, vagy foglalkozzál valami értelmessel, a fokalizáció problémája például még mindig nincs letisztázva ebben a regényben, összevissza váltogatod az elbeszélői tekintetet, ezen jársd inkább azt a nagy művészagyadat a pinám helyett.*

Pedig amúgy hetente kérdezetgi, hogy miért nem írok már róla is valamit. *Azt hittem, ebben végre benne leszek, fintorog a novelláim kijavítása után, és dühös emojikkal küldi vissza a doksikat Messengeren, úgy csinálsz, mintha nagyítóval kéne keresni az életedben az anyagot, de azt persze nem akard észrevenni, hogy itt hever az ágyadban a lényeg.* Ki is találja helyettem a belőle írandó karaktereket, hogy nekem csak le kelljen gépelni őket, az egyik héten egy független sikertörténetről akar olvasni Sári néven, aki nem piti-zik a faszért, mert nem kell neki a male validation, aztán sztornó minden, és már egy bartisos, hídon ácsorgós kurvaként képzei el magát, aki reggelire is análszexet eszik, pár nappal később meg átvedlik egy köténykés, sodrófás háziasszonnyá, és elmagyarázza nekem, hogy úgysem elég jó sztori ez az író táboros megismerkedés, kezdődjön inkább azzal a szerelmi szál, hogy a falusi lány meghódítja a főhős szívét egy tál rakott spárgával. De az is lehet, hogy nem is embernek képzel minket, hanem tájnak, én egy háromezres hegycsúcs vagyok, lavina hömpölyög rajtam, elsöpri az oldalamon síelő embereket, ő pedig egy sűrű fenyeserdő valahol a hegy aljában, felfogja a lezúduló havat, megvédi a fagyos gyantaillatban kószáló szarvasokat és rókákat. Annyi különböző életem szerelmét legyárt nekem az évek alatt, ami tizenöt regénybe is sok lenne, és ha rajta múltna, helyet is cserélne ezekkel a figurákkal, feminista élharcos, rakott spárgás háziasszony vagy ribanc a hídról, mindegy, csak eltűnhessen végre önmagából.

Kivinni két kempingszéket az Ínség szigetére a Margit híd középső lábánál, amit csak aszálykor lehet megközelíteni, ha leapad a víz, és benyomni pár füves brownie-t a Duna közepén, aztán elflesselgetni rajta órákig, hogy milyen novellákat írhatnánk még az apáinkból, Sárival így néz ki a felhőtlen szerelem. De azt már nehezen viseli, ha leülök a gép elé, és elkezdem összegereblyézni az ötleteinket, csapkodom a billentyűzetet, idegesítő a lihegésem, az meg tényleg kibírhatatlan, amikor felolvasom hangosan a saját mondataimat, *olyan vagy ilyenkor, hogy az utca túloldaláról is lehet hallani, ahogy szopkodik a saját farkad.* Neki az írás valami egészen mást jelent, ő nem hajlandó kiugrani az ágyból reggel nyolckor, hogy folytassa az este félbehagyott bekezdést, amúgy is blokkolja a kreativitását a jelenlétem, ha ott vagyok a közelében, még a Word-ot se tudja megnyitni. Általában beszélni se hajlandó róla, hogy min dolgozik épp, az összes novellakezdeményét tit-

kolja előlem, én már csak a kész verziókkal találkozhatok, amiket éjszaka véglegesít a vécéülőkén vagy a körfolyosón, a hintaágyában. De nyelvi kérdéseken is össze tudunk veszni, *olyanok a mondataid, hogy agyon lehetne ütni velük valakit*, mondja nekem egyszer, majd hozzáteszi, hogy a próza akkor a legjobb, amikor simogat, az én írásaiban viszont semmi gyengédség nincs, telepakolom hangutánzó állítmányokkal a szöveget, recseg, ropog, nyikorog az egész, és hát a történeteim is túl sztorisak, hagyományos dramaturgia, dögunalom. Az írotáboros megismerkedésre is csak rázza majd a fejét, *nem tetszik, hogy olyan pasim van, akit fel kell szedni*, ezt fogja beleírni a korrektúrába, és talán javasol is egy másik megoldást, mondjuk, hogy egymás mellett sátrazunk a vadászkastély kertjében, és az utolsó éjszaka összekeverem az övét az enyémmel, hullarészegen bezuhanok mellé a polifoamra, reggel pedig a halálszagú leheletemre ébred, de azért hoz nekem egy automatás kávé, ő így indítaná a szerelmünket.

Ez a történet viszont nem lesz megírva soha. Sári az igazi dolgokhoz bottal se lenne hajlandó hozzányúl, nála a fikció tényleg fikció, egyszer próbál csak meg sztorit csinálni a három nővéréből, de akkora balhé kerekedik otthon abból a tárcanovellából, hogy azután minden családregegyötlet a kukában landol. Pedig nem is a lányok sértődnek meg, hogy ki lettek kurvásítva irodalommal, hanem az apja, *a szájára vett minket az egész falu*, mondja Sárinak félévvel a megjelenés után, addig szóba se áll vele, *hogyan néztek én így a szomszédok szemébe, mi?* Egy igazi kocsmatöltelék ez a férfi, annyit megivott már, hogy sose lesz többé emberszínű az arca, és velem is hajnalig akarja majd vedelni a felcukrozott, kerítészagató garázsport a disznóvágás után, én legalábbis így képzelem őt, máskor meg egy szigorú, jól fésült lelkészt látok magam előtt bibliával, zsoltárcönyvvel a kezében. Aztán az első sándorfalvi karácsonyomon kiderül, hogy le se tagadhatnám, mennyire budapesti vagyok, mert a vasútállomáson egy két lábon járó vidéki sztereotípiá helyett egy kerek szemüveges, szövetkabátos középiskolai tanár fogad, *jó ez a novellád az Alföldben*, mosolyog rám, miközben megrázza a kezemet, *de rólunk azért majd ne írdal ilyeneket, jó?* Olyan ez az ember, hogy minden levegővételével árad belőle az irodalom, tízből kilenc magyar regénynek csuklóból hozza a kezdőmondatát, és teljes bekezdéseket idéz Camus-tól, még a vacsorához se bort kínál, hanem klasszikusokat, a paradicsomleves mellé a nyugatosokról kell beszélgetni, a sajtos-tejfölös lángosnál pedig áttérünk a *Razglednicákra*. *Hát akkor bízunk benne, hogy itt ül közöttünk a következő Radnóti és Gyarmati Fanni*, erre kell koccintani a desszert után, és nem olyan rossz ez a vicc, hogy ne lehetne rajta nevetni, az asztalnál

egyedül Sári arca marad üres, ő nem mosolyog, csak a kockák belsejét kapirgálja az abrosz szélén, és a combomat szorítja a terítő alatt, érzem a körmét a nadrágon át. Éjfél körül szabadulunk, kézenfogva vezet be a szobájába, és kulcsra zárja mögöttünk az ajtót, csak azután dől be ruhástól az ágyba, és olyan merev tekintettel nézi a polcon sorakozó Radnóti-köteteket, mintha mindet ki akarná vágni az ablakon, *apám mindig is fiút akart*, suttogja.

Látom magam előtt az arcát, hogy milyen lesz, amikor elolvassa ezt a bekezdést, *ne az én szüleimet használjad, bazmeg*, csattan fel a képernyő előtt, vagy nem mond semmit, csak kommentben jegyzi meg a lap szélén, hogy legyen elég nekem a saját családom, ne írjam tönkre az övét is. De az is lehet, hogy bekapcsol nála a védekező üzemmód, és megpróbál reflexből visszabántani, mondjuk hozzám vágja, hogy ezt a regényt minden kiadóból ki fogják baszni, mert a napnál is világosabb, hogy kirakatirodalmár vagyok, bulvárprózista, és ez nemcsak abból látszik, hogy többet fantáziálok a félprofilos plaketról, amit a halálom után felraknak a gyerekkori házam falára, mint az írásaim tartalmáról, hanem abból is, hogy nincs bennem őszinte szeretet a könyvtárgyak iránt. Ezt egyébként tényleg szokta mondani, mindig rám szól, ha észreveszi, hogy telefirkálok valami kötetet, vagy beszámárfülezem a lapok sarkát, és az is visszatérő konfliktusunk, hogy szerinte lehetetlen velem irodalomról vitázni, mert hangosan szidom, ami nem tetszik, és bután védem, amit szeretek, ráadásul igazi véleményem sincs, kizárólag azért fogyasztok magasművészetet, hogy utána okoskodhassak róla. Hétfőn még oltárt építék Nádas-köteteből az íróasztalomra, aztán szerdán már egy irodalmi esten magyarázom, hogy semmi értelme kétezer oldalas regényeket olvasni, nemhogy írni, Sári meg ott ül az első sorban, egyre vörösebb az arca, és nem érti, hogyan élhet egy fedél alatt egy ekkora ripaccsal. De néha azért sikerül belehergelnem a hülyeségbe, és ilyenkor órákon át tudunk együtt gyűlölködni, kórusban fikázzuk végig a teljes világirodalmat, *felszabadító érzés szidni veled dolgokat*, mondja nekem vigyorogva, miközben teljes oldalakat húzunk ki a *Karamazov testvérek*ből és gúnyolódunk Kundera konyhafilozófiai futamain. A mi otthonunkban nincsenek szent tehének, az egyetlen könyvespolcunk keskeny és rövid, legfeljebb tizenöt kötet fér el rajta, minden más mehet az ágy alá, hitvány irodalom inkább ne is legyen szem előtt, egyen port, akinek szarok a mondatai.

A legjobb mondatokat persze nem a könyvesboltban találjuk, azok mindig házon belül születnek. *Őszinte irigységgel gratulálok*, mondja Sári egy-egy novellám után, én meg csak annyit jegyzek meg az erősebb szövegeinél, hogy fogja vissza magát, mert ha nem vigyáz, valamelyik reggel gyűrűvel az

ujján ébred. Napokat töltünk egymás szerkesztésével, a város összes kávézó-ját bejárjuk, mert a presszógép zúgása mellett könnyebben megy a munka, kortyolgatjuk a túlárzott kapucsínót, és keresgéljük a szavak helyét, megszűnik ilyenkor minden, bent vagyunk a másik fejében, még az se tűnik fel, hogy odakint besötétedik. Ezeken a délutánokon értem meg azt is, hogy én igazából csak valakinek a tehetségébe tudok beleszeretni, *nem akarok az uszodában semmit, legfeljebb eltűnni*, olvassa félhangosan a készülő regényem elejét, majd elhallgat, összeszűkül a szeme, megérinti a száját gondolkozás közben, aztán megmozdul a pupillája, és szinte látom, ahogy megszületik odabent az ötlet, *nem akarok én az uszodában semmit, legfeljebb feloldódni a vízben, mint a klór, és szétmarni mindenkinek a szemét, vagy bebújni a labdatárolóba, ahol a Kenyeres cigikávészakú lehelete helyett csak a leeresztett gumibelsők illatát kellene beszívnom*. Lerakja a pontot a mondat végére, és szerény mosollyal odafordul hozzám, én meg annyit se tudok kinyögni, hogy mi a fasz, csak nézem a gyönyörű szemét, és arra gondolok, hogy ha kijön belőle még egy ilyen mondat, akkor lehúzzom magam a vécén.